

En kristen frågar om ånger

Frågan

Jag är kristen och vill fråga: Om en man bestämmer sig för att ångra sig efter ett liv fullt av synder och överträdelser och lovar Herren att ångra sig – jag vet att islam säger att han ska förlåtas. Min fråga är följande: Vad händer med de synder han begått? Han har olydnat Gud och någon måste bära straffet för dessa synder – vem är det, om Herren förlåter honom för att han är troende? Och som vi sett i Adams historia fanns det ett slags straff för hans synd.

Svaret

Lov och pris tillkommer Gud, och frid och välsignelser över Guds sändebud. Och sedan – Han som vägledde oss till islam och vi hade inte väglett oss om inte Gud hade väglett oss.

Vi börjar med att tacka frågaren för sin fråga och ber Gud om att välsigna honom med vägledning.

Ärade frågare: Gud den Högste skapade oss för ett stort syfte – att dyrka Honom ensam utan like. Han säger: *”Jag har inte skapat jinnerna och människorna för något annat ändamål än att de ska dyrka Mig.”* Detta är syftet – att dyrka Gud ensam.

Gud skapade oss alltså inte för att äta och dricka, leka och roa oss, eller jaga och slita – Han skapade oss för att dyrka Honom och inte vara otacksamma mot Honom, att åminna Honom och inte glömma Honom.

Det är syftet – och vilket vackert syfte! Den dag människan lever för att dyrka sin Herre och Mästare, tjäna Hans religion och upprätthålla Hans befallning – hon är med sin kropp på jorden och med sitt hjärta hos Gud och det kommande livet. Då förstår hon denna världens sanna natur och hur ringa och låg den är, och att det hon har kvar av den inte förtjänar att slösas bort på flyktiga njutningar och förgängliga begär.

Eftersom dyrkan kräver förklaring och vägledning, sände Gud sina sändebud som förkunnade glada nyheter och varnade – för att människorna inte ska ha något argument mot Gud efter sändebuden. Den som underkastade sig fann vägledning, och den som avvisade gick förlorad. Gud den Högste säger: *”Klara insikter har kommit till er från er Herre – den som ser, ser för sin egen skull, och den som är blind, det är till hans egen skada”* (Boskapen 6:104).

Och eftersom människan är utsatt för fel och glömska och kan falla i synd, föreskrev Gud för Sina tjänare ångern och höll dess dörr öppen till Domedagen. Han kallade Sina tjänare till uppriktig ånger: *”O ni som tror, vänd er till Gud i uppriktig ånger – kanske er Herre ska utplåna era synder och låta er träda in i trädgårdar under vilka floder flödar”* (Förbudet 66:8). Och: *”Vänd er alla till Gud i ånger, ni troende, kanske ni ska lyckas”* (Ljuset 24:31).

Vet att synderna är av två slag:

Det första: Vad som riktar sig mot Guds rätt.

Det andra: Vad som riktar sig mot skapelsens rätt.

Vad gäller det första – det som riktar sig mot Guds rätt, som otukt, att dricka vin, och att lämna obligatoriska gärningar som bönen och allmosan och liknande. Sådana synder som har ett lagstadgat straff, som otukt och vin – om straffet verkställs på den som begick dem är det en botgöring och rening för honom. Den som inte fick straffet verkställt mot sig men ångrar sig inför Gud den Högste – Gud tar emot hans ånger och förvandlar hans synder till goda gärningar.

Den som möter Gud med dessa synder utan ånger eller verkställt straff – han är under Guds vilja på Domedagen: om Han vill straffar Han honom

och om Han vill förlåter Han honom.

Bukhari (18) och Muslim (1709) återger från Ubada ibn al-Samit, må Gud vara nöjd med honom, att Profeten, frid vare med honom, sade med sina följeslagare runtomkring sig: *”Ge mig ert trohetsed om att ni inte ska sätta något vid Guds sida, inte stjäla, inte begå otukt, inte döda era barn, inte förtala, och inte olydas i det som är rätt. Den av er som uppfyller detta – hans belöning är hos Gud. Den som begick något av detta och straffades för det i detta liv – det är en botgöring för honom. Den som begick något av det och Gud dolde det – han är hos Gud: om Han vill förlåter Han honom och om Han vill straffar Han honom.”* Och i en annan version: *”Den som straffades för det i detta liv, det är en botgöring och rening för honom.”*

Och Ahmad (1365) återger från Ali, må Gud vara nöjd med honom, att Profeten, frid vare med honom, sade: *”Den som syndade i detta liv och straffades för det – Gud är för rättvis för att straffa Sin tjänare dubbelt. Och den som syndade i detta liv och Gud dolde det och förlät – Gud är för generös för att återgå till något Han redan förlåtit.”*

Gud den Högste säger: *”De som inte åkallar någon annan gud med Gud, och inte dödar en själ som Gud gjort helig utom med rätta skälet, och inte begår otukt – den som gör detta möter bestraffning, straffet mångdubblas för honom på Domedagen och han förblir i det förnedrad – utom de som ångrar sig och tror och utför rättfärdiga gärningar. Dessa ska Gud förvandla deras synder till goda gärningar”* (Kriteriet 25:68–70).

Och: *”Gud förlåter inte att man sätter något vid Hans sida, men förlåter vad som är mindre än det för den Han vill”* (Kvinnorna 4:116) – och denna vers gäller den som inte ångrat sig.

Vad gäller det andra slaget av synder – det som rör skapelsernas rättigheter, som att kränka deras egendom genom stöld eller tvång, att kränka deras heder med skvaller och baktal, eller att kränka deras kroppar med slag och liknande – detta slag av synder kräver för ångers skull att rätten återlämnas till dess ägare eller att de förlåter.

Den som inte gör detta har syndans konsekvens kvar på sig till Domedagen, då det tas från hans goda gärningar i proportion till den orättvisa han begick – som Profeten, frid vare med honom, sade: *”Den som gjort en orättvisa mot någon angående hans heder eller annat, låt honom be om förlåtelse idag innan det inte finns dinar eller dirham. Om han har goda gärningar tas från dem i proportion till hans orättvisa, och*

om han inte har goda gärningar tas av den andres synder och läggs på honom” (Bukhari 2317).

Av detta förstås att påståendet att syndaren nödvändigtvis måste straffas i detta liv inte stöds av något bevis – men den som straffas, det är en botgöring för honom, och den som inte straffas och sedan ångrar sig, Gud tar emot hans ånger.

Ännu mer ogrundat är påståendet att straffet för synden kan bäras av någon annan än syndaren – som en del okunniga hävdar om Adam, frid vare med honom, och påstår att hans ättlingar – inklusive profeterna – bar hans synd tills Gud sände ned sin ende son att korsfästas och dödas för att lyfta syndafallets skuld från världen. Detta är en lögn och förtal mot Gud och Hans profeter, och en orättvisa som lagarna är rena från – ty Gud inte ställer någon till svars för en annans synd. Gud den Högste säger: *”Ingen bärande själ bär en annans börda”* (Skaparen 35:18). Och Gud den Högste är för barmhärtig och rättvis för att straffa ättlingar för deras faders fel – i synnerhet när han ångrade sig och Gud tog emot hans ånger.

Gud den Högste säger: *”Djävulen fick dem att snubbla och drev ut dem från det de befann sig i. Och Vi sade: Stig ned, ni är varandras fiender – och på jorden finns en vistelseort och försörjning till en tid. Adam tog emot ord från sin Herre och Han tog emot hans ånger – Han är den Ångertagande, den Barmhärtige”* (Kon 2:36–37). Och: *”De åt av den och deras intimdelar uppenbarades för dem och de började täcka sig med paradisetts löv. Adam olydde sin Herre och gick vilse. Sedan utvalde honom hans Herre och tog emot hans ånger och vägledde honom”* (Ta-Ha 20:121–122).

Angående Adam, frid vare med honom, sammanföll alltså två saker: han straffades för sin synd, och han ångrade sig och Gud den Högste tog emot hans ånger, utvalde honom och ärade honom.

Sammanfattningsvis: den som levt ett liv fullt av synder och överträdelser behöver bara vända sig till sin Barmhärtige och Generöse Herre och söka förlåtelse och ångra sig, så tar Gud emot hans ånger – som Han lovade: *”Säg: O Mina tjänare som handlat överdrivet mot sig själva – misströsta inte om Guds barmhärtighet. Gud förlåter alla synder – Han är den Förlåtande, den Barmhärtige”* (Skarorna 39:53).

Detta är en del av den lättnad Gud lagt i denna hänsynfulla lag. Israelernas barn var ålagda att döda sig själva för att deras ånger skulle fullbordas – men Gud lyfte bördorna och bojorna från detta barmhärtigt

behandlade samfund.

Avslutningsvis ber vi Gud den Högste om att ge frågaren framgång, vägleda honom och öppna hans bröst för islam – för att han ska bli en av detta muslimska samfunds medlemmar som välkomnat Gud som Herre, islam som religion och Muhammed som profet.

Gud vet bäst.